

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 048236 18 Рев
Бања Лука, 18.4.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Д.Г. из Л., заступаног по пуномоћнику В.Х., адвокату из Г., против туженог С.Р. из Б.Л., ..., ради утврђења својине и предаје у посјед стана, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048236 17 Гж 2 од 23.11.2017. године, на сједници одржаној 18.4.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048236 16 П 3 од 28.4.2017. године одбијен је захтјев тужитеља да се утврди да је он власник двособног стана површине 63 м² који се налази на првом спрату зграде у ... у Б.Л. и да се тужени обавезе да му тај стан преда у посјед те да трпи његову укњижбу у јавним евиденцијама које води Републичка управа за ... Б.Л. (даље: РУГИП). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048236 17 Гж 2 од 23.11.2017. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се тужбени захтјев усвоји у цијелости или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Тужитељ у овој парници захтијева да се утврди његово право својине на стану ближе описаном у изреци првостепене пресуде и да се тужени обавезе да му тај стан преда у посјед те да трпи његову укњижбу у јавним књигама које води РУГИП. Овај захтјев тужитељ заснива на тврдњи да је на означеном стану стекао право својине са 1/1 дијела наслијеђивањем иза смрти свога оца Ф.

На основу овако постављеног тужбеног захтјева проведено је расправљање пред првостепеним судом па је утврђено: да је рјешењем о насљеђивању првостепеног суда број О-540/00 од 19.02.2001. године тужитељ оглашен за насљедника свога оца Ф., умрлог 1964. године, на заоставштини коју чини двособан

стан на првом спрату зграде у ... у Б.Л., саграђене на кч.бр. 816/11 уписана у зк.ул. 5335 к.о. Б.Л.; да је тужени на темељу купопродајног уговора у књизи уложених уговора која се води код РУГИП-а уписан као власник са 1/1 дијела на двособном стану површине 63 м², стан број 2, који се налази на првом спрату стамбене зграде у ... у Б.Л., саграђене на кч.бр. 3553 уписана у пл. 2807 к.о. Б.Л. 7, те да је он у посједу тог стана.

Код таквог стања ствари нижестепени судови су закључили да тужитељ није доказао да је он власник стана кога у посједу држи тужени, а који стан је уписан у јавним евиденцијама као својина туженог, те да му не припада право да у смислу члана 37. Закона о основним својинско - правним односима („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и 36/90 те „Службени гласник Републике Српске“ број 38/03, у даљем тексту: ЗОСПО) тражи предају у посјед тог стана.

Нижестепене пресуде су правилне и на закону засноване.

Не стоји навод ревидента да побијана пресуда не садржи оцјену жалбених разлога, што би представљало повреду одредаба парничног поступка из члана 209. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП). Наиме, другостепени суд је испитао све релевантне жалбене наводе на начин предвиђен одредбом члана 231. ЗПП, а дати разлози о одбијању жалбе су јасни и ваљани па их као правилне у цијелости усваја и овај суд.

У конкретном случају ради се о својинској тужби за повраћај ствари.

Одредбом члана 37. став 1. ЗОСПО прописано је да власник тужбом може захтијевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари. Ставом 2. истог члана прописано је да власник мора доказати да на ствари, чији поврат тражи, има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. Дакле, циљ тужбе за повраћај ствари јесте предаја државине власнику, а основ тужбе је право својине тужитеља на ствари.

У конкретном случају је утврђено да је предник тужитеља Ф.Г. био власник двособног стана уписаног у зк.ул. 5335 к.о. Б.Л. и да је тужитељ тај стан наслиједио са 1/1 дијела, али да никада није био у његовом посједу. Од смрти оца 1964. године па до 2000. године када је поднио захтјев за расправљање заоставштине, дакле у периоду од скоро 40 година, тужитељ није полагао никаква права у погледу наведеног стана, а из изјава свједока, који су његови најближи сродници (син, кћерка и унук тужитеља), се може закључити да они и не знају гдје се спорни стан тачно налази те да само претпостављају да би то могао да буде стан који у посједу држи тужени. Међутим, стан који је тужитељ наслиједио од оца и стан чију предају у посјед тражи имају само двије заједничке карактеристике, а то је да се оба налазе у ... у Б.Л. и да су оба на првом спрату. Све остало је код ових станова различито. Стан који је тужитељ наслиједио се налази на кућном броју 33, а стан чију предају тражи је на кућном броју 23. Могуће је да је у међувремену дошло до промјене кућног броја, али то тужитељ није доказао. Надаље, стан чија се предаја у овом спору тражи има број 2 и површине је 63 м², а површина стана кога је тужитељ наслиједио није позната. Стан чија се предаја тражи се налази у згради која заузима површину од 95 м², док двориште ове зграде има површину од 1376 м², а зграда у којој се налази стан који је тужитељ наслиједио је саграђена на парцели површине 450 м². Општепозната је чињеница да се стање некретнина по старом и новом премјеру одн. земљишно - књижно и катастарско стање често не подудара. На

тужитељу је био терет доказивања да је стан чију предају тражи идентичан стану који је он наслиједио од свог оца и по основу тога се у земљишним књигама уписао као његов власник. Не стоји навод ревизије да је од тужитеља тражено да докаже нешто што се не може доказати јер се идентитет стана могао утврдити вјештачењем по вјештаку геодетске струке, који доказ тужитељ није предложио нити извео.

И под претпоставком да стан уписан у зк.ул. 5335 к.о. Б.Л., који се у земљишним књигама води као својина тужитеља, одговара стану уписаном у пл. 2807 к.о. Б.Л. 7, који се у књизи уложених уговора води као својина туженог, не би било основа за усвајање тужбеног захтјева за предају стана обзиром да тужени има правни основ за кориштење стана (купопродајни уговор) на темељу кога се укњижио као власник у јавним евиденцијама које води РУГИП (из података у спису произлази да је он тај стан купио од лица које је исти стан откупило у поступку приватизације државних станова). И из приложеног посједовног листа се јасно види да се спорни стан прије приватизације водио на СИЗ-у становања Б.Л., што оповргава тврдњу ревидента да овај стан није био у државној својини.

Из напријед наведених разлога произлази да нижестепене пресуде немају недостатака на које указује ревизија. Стога је ревизију тужитеља ваљало одбити као неосновану, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић